

stemmelser efterrettelig, og disse er nu en Gang af en saadan Karakter, at kollektive Udbetalinger, uden at man sikrer sig, at de i Hjælpekasseloven fastsatte Betingelser for, at saadan Hjælp kan ydes, er opfyldt, er imod Lovens Ord og udenfor Lovens Forudsætninger, og det, jeg da har hævdet, er udelukkende dette, at de Bestemmelser, som Loven indeholder, og de Forudsætninger, som ligger til Grund for den, skal overholdes.

Nægtes kan det jo ikke, at Hjælpekasserne efterhaanden har faaet Opgaver af et Omfang, som ligger langt ud over det Omraade, som man ved Hjælpekasselovens Gennemførelse havde tiltænkt disse Kasser. Hjælpekasserne var udelukkende beregnet paa det, man kunde kalde den *lille Hjælp*, en Hjælp, naar øjeblikkelig Vanskelighed af økonomisk Natur opstod for en Person; de havde det Formaal, at saadan Vanskelighed ikke skulde kaste den vedkommende i Armene paa Fattigvæsenet. Under Hensyn hertil er der i Loven sat meget snævre Grænser for Hjælpens Omfang, men disse Grænser er gennem en Aarrække ikke blevet respekteret, og man er mere og mere kommet ind paa at gøre Hjælpekassen til økonomisk Basis for et betydeligt Antal Personer.

Jeg staar her med en Redegørelse for Udviklingen paa Hjælpekasseomraadet i en Købstadskommune, som ligger væsentlig under Middelstørrelse. Det oplyses, at Hjælpekasseunderstøttelserne i denne Kommune i 1917—18 androg 3 938 Kr., i 1918—19 2 069 Kr., i 1919—20 7 755 Kr., derefter kommer der et ændret Flertal i Byraadet, og i 1920—21 androg Understøttelserne 13 482 Kr., i 1921—22 33 661 Kr., i 1922—23 35 048 Kr., i 1923—24 34 804 Kr., i 1924—25 44 656 Kr., i 1925—26 53 576 Kr. og 1926—27, altsaa det sidste Aar, for hvilket der foreligger Regnskab, 68 276 Kr. 46 Ø. Det er altsaa en Stigning til det 16—17-dobbelte af, hvad Understøttelserne androg for et Tiaar siden.

Man vil heraf skønne, at der er foregaaet en Udvikling, som har ført ganske udenfor de Rammer, som oprindeligt var fastlagt for Hjælpekasseydelsen. Det fremgaar af Oplysningerne, at Formaalet: den lille Hjælp, den øjeblikkelige Hjælp under akutte økonomiske Vanskeligheder, forlængst er blevet noget helt andet, nemlig Ydelse af en fortsat Hjælp, som for mange betyder den eneste økonomiske Basis for deres Tilværelse. I den Købstad, jeg her har omtalt, omfatter Fortegnelsen over Perso-

ner, der har faaet Hjælpekassehjælp i Aaret 1926—27, 309, og af disse har ikke mindre end 75 faaet en fast Understøttelse gennem hele Aaret. Den største Understøttelse, der er udbetalt, er 1 794 Kr., og der ligger en hel Række Understøttelser imellem 1 020 Kr. og op til det nævnte Maksimum. Ikke mindre end 93 Personer har i denne forholdsvis lille Kommune oppebaaret en Hjælpekasseunderstøttelse, som ligger over det i Hjælpekasseloven fastsatte Maksimumsbeløb paa 180 Kr. i Løbet af 12 Maaneder. Det turde heraf med tilstrækkelig Tydelighed fremgaa, at Hjælpekasseinstitutionen i denne Kommune har spillet en ganske anden Rolle end den, man, da Loven blev til, havde tiltænkt denne Institution, og som respekteredes i de første Aar, den bestod. Hvad der er Tilfældet i den Kommune, som jeg har disse Oplysninger fra, er utvivlsomt Tilfældet i en hel Række af vore Købstadskommuner, og derfor gentager jeg, hvad jeg forleden Dag sagde her i Tinget, at jeg tror Hjælpekasselovgivningen ikke længere kan siges at være tidssvarende. Man maa have klaret sig, hvad det er for Opgaver, Hjælpekassen har at løse, og ligger der Hjælpeopgaver for, som maa løses, og som fører ud over denne Ramme, maa der en særlig Lovgivning til for Løsningen af disse Opgaver.

Jeg skal dernæst gøre nogle faa Bemærkninger om de Bestræbelser, der er udfoldet for at sætte Arbejder i Gang med det Formaal at beskæftige arbejdsløse. Der er jo nedsat et Udvalg til at behandle det Forslag, som fra socialdemokratisk Side er fremsat her i Tinget til Undersøgelse af Lovforslaget om Krisehjælp til arbejdsløse, og dette Udvalg vil faa tilstillet samtlige de Oplysninger, som jeg besidder. Jeg skal derfor ikke gaa i Einzelheder, men kun udtale, at jeg har søgt Oplysninger om disse Forhold tilvejebragt ad to Veje, dels gennem Den danske Købstadforening og dels ved Indenrigsministeriets Henvendelse til Købstadkommunerne. Ad begge Veje er der nu tilgaaet Ministeriet et saa stort Materiale, at det er muligt at danne sig et Skøn over, hvorledes disse Forhold udvikler sig, og jeg kan udtale, at paa dette saaledes givne Grundlag synes Udviklingen at gaa paa gunstig Vis frem mod det Maal: at komme bort fra Understøttelsesprincipperne og over til at give Arbejde i Stedet. Der er til Ministeriet indgaaet Svar paa vore Forespørgsler fra 50 Bykommuner, som meddeler, at de agter at lade udføre Arbejder, som betyder Tilvejebringelse af ca. 220 000 Arbejdsdage, hvil-